

Monika Kandriková: Ponechajte si (ukážka)

S nechcenými darmi je to ako s komplimentmi, niekedy ich bez záujmu zahodíte a inokedy sa vám zase hodia. A občas, iba občas sa stane, že keď ich už raz prijmete, definujú vás.

Musíte o mne niečo vedieť. Bývala som hlúpa, vzťahovačná a domýšľavá. Každé slovo sa ma dotýkalo a každý pohľad mi ubližoval. Paranoja bolo moje druhé meno, dni boli z toho titulu príšerné, noci horšie, život stál v globále za prd a úsmev bol len Jokerova grimasa.

„Povedali ste, že nie som tehotná?“

„Nie, madam. Vaše telo odmietlo prijať oplodnené vajíčko aj na tretí pokus. Obávam sa...“

„Ste najmodernejšie centrum pre asistovanú reprodukciu na celej zasranej zemeguli a obávate sa?“

„Niekedy sa to stáva, madam. Niekedy, hoci je všetko na prvý pohľad v poriadku, tak všetko v poriadku nie je. Madam... odpusťte... veľmi rád by som vám dal inú odpoveď.“ Profesor bol pokojný a v očiach mal celý kopec skutočného poľutovania. Pravý profesionál. Šarlatán jeden neschopný!

Zdvihla som sa z luxusného kresla v klientskej miestnosti a rozbehla som sa preč, naoko pobúrene. No naozajsky som sa cítila úplne inak. Celé telo ma páliło ako sopka, v ktorej všetko zhorí. *Si Bermudský trojuholník zrodenia života*, vyčítalo mi podvedomie a ja som mu verila. Bolesť mala detské ručičky, zvierali mi srdce a ono umrelo.

„Jazmína, počkaj, Jazmína...“

Môj drahý manžel Fredy sa namáhal úplne zbytočne. Márne ma skúšal zastaviť láskavým hlasom, moje meno z jeho úst vždy znie tak sladko... Nemienila som ho počúvať, ani zastať, ani sa nechať dohoniť. Naopak! Zutekala som najrýchlejším možným krokom. *Len preč!*

Dlhá chodba Centra Róberta Edwarda, podľa najlepších archívnych serverov ostatného storočia *moderného mága umelého počatia* a podľa mňa iba babráka a neschopáka, bola z glazovanej fíniovskej dlažby, dovážanej na Zem iba so špeciálnym povolením domovskej planéty, ktorá si žiarlivo strážila tajomstvo jej výroby. Bola biela a strašne šmykl'avá, hotové rozliate mlieko môjho života! *Nikdy nebudem matkou...*

Slzy mi bránili poriadne sa pozerat' pod nohy. Na vysokých podpätkoch a hladkých podrážkach elegantných lodičiek som sa ľahko mohla aj zabiť. Najmä keď trajektóriu môjho zbrklého úniku ohrozila nečakaná prekážka.

„Postojte... tertevoa omané,“ vstúpila mi do cesty cudzinka – mimozemšťanka na prvý pohľad.

Sedemnást' galaxií nového spoločenstva svetov obývalo mnoho rozličných stvorení. Dvojnohí humanoidi s ohromnými čiernymi očami boli skoro úplne obyčajní. Len mali plné vrecká užitočných vynálezov. Bezhohí slagovia s množstvom chápadiel si so sebou okrem lásky k farmárčeniu ako takému priniesli i schopnosť telepaticky vnuknúť komukoľvek, že vyzerajú úplne, ale úplne inak. Keby nemali také zlaté srdce, veru by im nikto netoleroval, že pobláznili nejednu pozemskú Mariú či Pavlítku, ktorá ich prijala do svojho domu i do svojej postele. Bizarné osmonohé lietavice, schopné preletu vesmírnym priestorom so svojim škul'avým pohľadom a dlhými zubami, ponúkali medzihviezdne služby a vôbec sa za svoju podobu nehanbili. Ba naopak, boli neskutočne hrdé na svoj hrozivý vzhľad, hoci ním spočiatku spôsobovali v celom svojom okolí paniku.

Osôbka, ktorá mi zastala cestu, bola dosť vysoká, štíhla a rozkvitnutá cukríkovými farbami svojho odevu. Pozerala mi do tváre chápaným pohľadom a čosi mi potichu vysvetľovala. Štuchla ma huňatým, pestro kolorovaným kožuškom, ktorý zvierala v pästi, zľahka do žalúdka a prehlásila: „Ponechajte si!“ Vysvetľovala mi to svoje čosi dosť naliehavo, ako niečo vážne a dôležité. Slovenčinu pritom miešala so sekaným jazykom svojej vzdialenej domovskej planéty, ktorému nikto poriadne nerozumel a podávala mi chlpaté čudo, aké by každý módny tvorca nazval katastrofou.

Správala sa, akoby práve mňa hľadala. Lenže ja som akosi netušila, kto by to mohol byť, a popravde mi bolo šum-afuk, čo mi hovorila. Zdržiavala ma!